

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5483

гр. София, 23.07.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в закрито заседание на 23.07.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов

като разгледа дело номер **6782** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.63,ал.10 от Закона за здравето и е изпратено по подсъдност от страна на ВАС.

Образувано е по жалба на Ю. Л. Д. от [населено място] срещу Заповед № РД-01-226 от 21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването, за изменение на т. 1 и т.2 от Заповед № РД-01-224 от 16.04.2020 година на Министъра на здравеопазването, с която на основание чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето са въведени противоепидемични мерки на територията на [населено място], считано от 17.04.2020 година до второ нареждане, като в т. 1 от нея е забранено влизането и излизането от територията на града на всички автомобили, с подробно изброени изключения от тази забрана, а в т. 2 е разпоредено, че за гражданите, които отиват и се връщат на работа с личен автомобил, се допуска влизане и излизане в интервалите от 06:00 до 08:00 часа и от 18:00 до 20:00 часа, като в декларацията на пътуващите се посочва работното място и телефона на работодателя.

Със същата жалба е оспорена и последващата Заповед № РД-01-226 от 21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването с която са изменени т. I, т. 2 от Заповед № РД-01-224 от 16.04.2020 година, както следва: за гражданите, които отиват и се връщат на работа с личен автомобил, се допуска влизане и излизане от територията на [населено място], като в декларацията на пътуващите се посочва работното място и телефона на работодателя, отменена със Заповед № РД-01-226/21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването, като отмяната е от 00, 00 часа на 06.05.2020 година.

С Молба от 14.07.2021 година оспорващият е направил възражение за родова неподсъдност на делото и изпращането му на ВАС като първа инстанция.

Настоящият съдебен състав намира ,че първо следва да обсъди направеното възражение за родова неподсъдност на делото, като намира същото за неоснователно. Съображенията за това са следните.

С оспорената Заповед № РД-01-226 от 21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването, с която са изменени т. I, т. 2 от негова Заповед № РД-01-224 от 16.04.2020 г., са въведени временни противоепидемични мерки с цел ограничаване на разпространението на COVID - 19, като е разпореден пропускателен режим за територията на [населено място]. Съпоставката на променените текстове сочи, че отпадат определените времеви интервали, в които гражданите, отиващи и връщащи се от работа с личен автомобил, могат да влизат и излизат от територията на [населено място]. Заповедта е издадена след обявеното с Решение на Народното събрание на Република България от 13.03.2020 година извънредно положение и попада в приложното поле на чл. 63, ал. 4 Закона за здравето. Със Заповед № РД-01-226 от 21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването с която са изменени т. I, т. 2 от Заповед № РД-01-224 от 16.04.2020 година, както следва: за гражданите, които отиват и се връщат на работа с личен автомобил, се допуска влизане и излизане от територията на [населено място], като в декларацията на пътуващите се посочва работното място и телефона на работодателя. Тази Заповед № РД-01-226/21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването, като отмяната е от 00, 00 часа на 06.05.2020 година.

С изменението на разпоредбата на чл. 63 от Закона за здравето- ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 година бе създадена нова ал. 10, според която заповедите по ал. 4 и 7 подлежат на обжалване пред съответния административен съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Изрично в чл. 63, ал. 11 Закона за здравето се посочва, че заповедта по ал. 4 е общ административен акт.

Предвид настъпилата законодателна промяна настоящият състав приема, че приложение следва да намери именно чл. 63, ал. 10 Закона за здравето, с която е регламентирана родовата подсъдност на спора, която в случая принадлежи на съответния административен съд. Нормата на чл. 63, ал. 10 Закона за здравето е процесуална и е в сила от 14.05.2020 година по аргумент от § 44 ПЗР ЗИД Закона за здравето и с нея се урежда изключение от подсъдността на Върховния административен съд по смисъла на чл. 132, ал. 2, т. 2, предложение второ АПК, което изключение има действие занапред и от влизането на законовото изменение в сила.

В случая делото по жалбата на Ю. Д. е образувано на дата 19.05.2020 година- след влизане в сила на нормата на чл. 63, ал. 10 Закона за здравето. Родовата подсъдност е абсолютна положителна процесуална предпоставка, за наличието на която съдът следи служебно и АССГ е компетентен да разгледа спора, явяващ съответният административен съд по аргумент от нормата на чл. 133, ал. 3 АПК делата по оспорване на общи административни актове се разглеждат от административния съд по седалището на органа, издал оспорения акт. Седалището на Министър на здравеопазването безспорно е [населено място] и именно АССГ е компетентен да се произнесе по жалбата.

Възражението за родова неподсъдност е неоснователно.

Настоящият съдебен състав намира подадената жалба за процесуално недопустима. Съображенията за това са следните:

С подаването на жалбата срещу заповедите за жалбоподателя е съществувал правен интерес от оспорване на същите, но предвид отмяната на същите, те са престанали да съществуват в правния мир. Издадените Заповеди на Министър на здравеопазването са общи административни актове по смисъла на чл. 65 от АПК, с еднократно правно действие, с които се създават задължения и непосредствено се

засягат права и законни интереси на неопределен брой лица.

Нормата на чл.65 от АПК сочи, че са общи административните актове с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения, или непосредствено се засягат права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива актове. Правният интерес от оспорване на тези актове, според определението дадено в АПК, е налице винаги, когато гражданин или организация установи, че негово субективно право, свобода или законен интерес са непосредствено засегнати от тях и именно наличието на правен интерес, установен по конкретния правен спор, представлява положителната процесуална предпоставка за допустимост на оспорването.

При оспорването на общи административни актове законодателят е изключил възможността за евентуален правен интерес, като изрично в чл. 65 от АПК е предвидил необходимост от непосредствено засягане на правната сфера.

По аргумент от нормата на чл.184 от АПК за неуредените в този раздел въпроси се прилагат разпоредбите за оспорване на индивидуални административни актове.

В конкретната хипотеза отмяната на двата акта води до отпадане на правния интерес от съдебно обжалване на заповедите, което води до десезиране на съда от спора ,предмет на делото. Това е така, защото кръгът на лицата, които могат да подадат жалби срещу административни актове, е очертан в разпоредбата на чл.147,ал.1 от АПК и по силата на тази правна норма, за да е налице активна процесуална легитимация у лицето, е необходимо актът да уврежда оспорващия (гражданин или организация) било чрез нарушаване или застрашаване на негово субективно право или законен интерес, било чрез създаване на задължения за него.

Наличието на правен интерес по смисъла на чл. 159, т. 4 от АПК е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните за разглеждане на жалбата, за която съдът е длъжен да следи служебно, и която следва да бъде доказана във всеки конкретен случай, при това доказателствената тежест се носи от оспорващия. Настоящият съдебен състав намира,че е налице отпаднал правен интерес у оспорващия да атакува оспорените заповеди, предвид отмяната им и по този начин засягането на неговите права вече е отпаднало.Наличието на “засягане”на права и законни интереси на лицето,което обжалва акта,е задължително конституционно условие за възникване на процесуален правен интерес от обжалване.По смисъла на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ,административният акт“засяга”граждани и юридически лица,когато нарушава или застрашава техни парва или законни интереси.Това обективно нарушаване или застрашаване на субективното право или законен интерес на граждани или юридически лица,е материално правното основание за включване на административния акт в кръга на съдебно обжалваемите актове.Практически това нарушаване,се обективира в нарушаване на правна норма от по-висок ранг,която административният акт нарушава и именно това материално-правно основание легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на акта.Недопустимо е съдебно обжалване на акта от лице,чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени/Решение № 21/26.10.1995 г. на КС на РБ по конст.дело №18/1995 г./От така посоченото е безспорно , че за да се приложи общата клауза за обжалваемост,визирана в нормата на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ е необходимо с акта да се засягат права и законни интереси на граждани и юридически лица, освен изключените със закон, но това право не е неограничено и за да възникне то, е необходимо да са налице всички елементи,

характеризиращи едно волеизявление като властническо, израз на субординационни отношения, издадено от орган на изпълнителната власт или друг овластен за това орган, в изпълнение на осъществяваната от него изпълнително-разпоредителна дейност, създаващо права или задължения или засягащо (нарушаващо или застрашаващо) правната сфера на конкретен адресат или на определен кръг правни субекти. Анализирайки така цитираната норма на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ, следва да бъде посочено още, че "засегнати" в процесуалноправен аспект са онези лица, които са носители на материалноправни последици от волеизявлението на органа, респективно на това-в чиято правна сфера се отразява неблагоприятно порочният административен акт,а негативно засягане е всяка правна последица от акта, състояща се в: прекратяване или ограничаване на съществуващи субективни права; създаване на нови или разширяване на съществуващи правни задължения, както и хипотезите на невъзможност за упражняване на субективни права, за които законът предвижда издаването на административен акт. Процесуалноправният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, или към-предотвратяването им, или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай, релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е обективното наличие в правната сфера на оспорвания на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта. С отмяната на заповедите е отпаднал правният интерес от оспорване на същата, защото заповедите вече не съществуват в правния мир и няма годни за оспорване общи административни акта. Правният интерес следва да съществува у лицето не само към момента на подаване на жалбата, но и през цялото време, докато трае съдебният процес- хипотеза, която не е налице.

В случая и при казаното по-горе, издадените и оспорени в настоящото съдебно производство заповеди вече са престанали да засягат правната сфера на оспорвания, което води и до липса на правен интерес от оспорване.

В контекста на изложеното, предвид липсата на активна процесуална легитимация за обжалване на процесната заповед, настоящата инстанция намира, че подадената жалба е процесуално недопустима, което пък води до десезиране на съда и предполага прекратяване на производството.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорвания за присъждане на разноски неоснователна, защото отмяната на акта не е равнозначна на оттегляне на акта/ законодателят е регламентирал два отделни способа, които не са идентични и не се припокриват, нито пък са тъждествени. Нормата на чл.143 от АПК, уреждаща отговорността за разноски, сочи в кои случаи се присъждат разноски и на кого-когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. По силата на алинея втора -подателят на жалбата има право на разноски по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Когато съдът отхвърли оспорването или оспорвания оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по [чл. 36, ал. 2 от](#)

Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв.

При казаното по-горе, съдът е прекратил производството по делото не поради оттегляне на оспорените административни актове, а поради недопустимост на оспорването-отмяна на акта, при което оспорващият няма право на разноски по аргумент от нормата на чл.143,ал.4 от АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.159, т.1 и т.4 АПК, Административен съд София-град

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА Ю. Л. Д. ОТ ГР. С. ЗА РОДОВА НЕПОДСЪДНОСТ НА ДЕЛОТО НА АССГ.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ЖАЛБАТА НА Ю. Л. Д. от [населено място] срещу Заповед № РД-01-226 от 21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването, за изменение на т. 1 и т.2 от Заповед № РД-01-224 от 16.04.2020 година на Министъра на здравеопазването, с която на основание чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето са въведени противоепидемични мерки на територията на [населено място], считано от 17.04.2020 година до второ нареждане, като в т. 1 от нея е забранено влизането и излизането от територията на града на всички автомобили, с подробно изброени изключения от тази забрана, а в т. 2 е разпоредено, че за гражданите, които отиват и се връщат на работа с личен автомобил, се допуска влизане и излизане в интервалите от 06:00 до 08:00 часа и от 18:00 до 20:00 часа, като в декларацията на пътуващите се посочва работното място и телефона на работодателя, КАКТО И СРЕЩУ последващата Заповед № РД-01-226 от 21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването с която са изменени т. 1, т. 2 от Заповед № РД-01-224 от 16.04.2020 година, както следва: за гражданите, които отиват и се връщат на работа с личен автомобил, се допуска влизане и излизане от територията на [населено място], като в декларацията на пътуващите се посочва работното място и телефона на работодателя, отменена със Заповед № РД-01-226/21.04.2020 година на Министъра на здравеопазването В СИЛА от 00, 00 часа на 06.05.2020 година.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по адм.дело №6782/2021 година по описа на Административен съд-София-град.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА Ю. Л. Д. ОТ ГР. С. ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА РАЗНОСКИ.

НА ОСНОВАНИЕ чл.138,ал.1 АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС на РБ в 7 дневен срок то получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.160 АПК, вр с чл.229 и сл.АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.